

Desordre sense tu.

La taula de color wengué, ferma, sòbria, banyada pel sol matinal, era un altre testimoni més dels allà reunits. Recordava aquells diumenges, amb la cosina Aina, amagant-s'hi a sota, fins que l'àvia, amb aquell humor autoritari molt particular, les foragitava del despatx sense miraments. Aquella taula, formava part de la família, tradició des de feia més de quatre generacions. Al damunt era impensable menjar, jugar amb el gat, o dibuixar. Ara el testament descansava, com si d'una enclusa es tractés. Mirava com el notari subratllava els fulls numerats, i un somriure es dibuixava en imaginar l'àvia entrant al despatx i cridant, què a la taula res d'escriure. La mascareta amagava els seus records i el seu somriure. Era trist haver hagut de recorre a la justícia per a formalitzar la situació, així que, tant la taula com ella, esperaven un final per tornar a començar.